

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Ondřeje Mrákoty, soudkyně Michaele Bejčkové a soudce Zdeňka Kühna v právní věci žalobce: **M. K.**, zast. JUDr. Emilem Flegelem, advokátem se sídlem K Chaloupkám 3170/2, Praha 10, proti žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**, se sídlem Velká hradební 3118/48, Ústí nad Labem, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 12. 2016, čj. 5425/DS/2016, JID: 180668/2016/KUUK/Ne, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 31. 1. 2018, čj. 78 A 38/2016-40,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobce byl rozhodnutím Magistrátu města Ústí nad Labem ze dne 10. 8. 2016 shledán vinným ze spáchání přestupku, protože jako řidič osobního vozidla překročil maximální dovolenou rychlost alespoň o 22 km/h. Žalobce podal proti tomuto rozhodnutí odvolání. Namítal v něm, že nebyl poučen o tom, kdy přesně se může seznámit s podklady rozhodnutí, a že dne 9. 8. 2016 správní spis neobsahoval protokol z ústního jednání, které se uskutečnilo v jeho nepřítomnosti dne 1. 8. 2016. Žalovaný ale považoval žalobcovy námitky pouze za snahu vyhnout se odpovědnosti za přestupek. Proto odvolání zamítl a rozhodnutí magistrátu potvrdil.

[2] Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce žalobu. Krajský soud však stejně jako žalovaný neshledal ve správním řízení žádné procesní pochybení, které by mělo vliv na zákonnost rozhodnutí o přestupku. Žalobce byl řádně poučen o tom, že má před vydáním rozhodnutí možnost vyjádřit se k jeho podkladům. Zároveň podle krajského soudu bylo zřejmé, že dne 1. 8. 2016 měl magistrát shromážděny veškeré podklady a žalobce věděl, že v tento konkrétní den se s nimi může seznámit. Krajský soud dospěl k závěru, že magistrát po ústním jednání správní spis nedoplňoval o žádné důkazy. Neshledal tedy důvod domnívat se, že dne 9. 8. 2016 nebyl protokol o ústním jednání součástí správního spisu. Krajský soud proto žalobu zamítl.

[3] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost. Nebyl prý poučen o tom, že právě po ústním jednání se může seznámit s podklady rozhodnutí. Odkázal na dva rozsudky krajských soudů, podle kterých měl být informován o shromáždění podkladů rozhodnutí a o tom, kdy správní orgán hodlá vydat rozhodnutí ve věci (srov. rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 1. 2. 2009, sp. zn. 57 Ca 17/2008, a rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 25. 6. 2009, sp. zn. 15 Ca 258/2008). Krajský soud jednal v jeho věci v rozporu s touto judikaturou a neumožnil mu využít právo vyjádřit se k podkladům rozhodnutí podle § 36 odst. 3 správního řádu.

[4] Dále stěžovatel namítá, že se nemohl s podklady seznámit, protože správní spis neobsahoval dne 9. 8. 2016 protokol z ústního jednání. Krajský soud měl podle stěžovatele konstatovat porušení § 17 odst. 1 a § 18 odst. 1 správního řádu. Dne 9. 8. 2016, kdy stěžovatel nahlížel do spisu, totiž bylo na rádcích č. 12 a č. 13 předepsáno „Protokol o ústním jednání“ a „Rozhodnutí“ (vydané až 10. 8. 2016), ale nebyly vyplněny kolonky „počet listů“, „evidenční číslo“ a „datum vložení“. Podle stěžovatele to svědčí o tom, že protokol o ústním jednání nebyl 8 dní po jeho konání součástí spisu. Ze spisu tak není jasné, kdy do něj byly jeho jednotlivé části vloženy, což stěžovatel doložil kopií soupisu součástí správního spisu. Krajský soud se však s těmito nesrovnalostmi nijak nevypořádal.

[5] Kasační stížnost není důvodná.

[6] NSS se nejprve zabýval námitkou, že se krajský soud nevypořádal s namítanými rozpory ve správním spise. NSS po posouzení odůvodnění napadeného rozsudku dospěl k závěru, že krajský soud se neopomněl vypořádat s žádnou stěžovatelovou námitkou. Stěžovatel tak v kasační stížnosti nenamítá nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu, ale spíše vyjadřuje nesouhlas s právními úvahami a závěry, učiněnými v tomto rozsudku. NSS se proto zaměřil na právní posouzení sporných otázek.

[7] První spornou otázkou je, zda měl stěžovatel v souladu se zákonem i ustálenou judikaturou možnost seznámit se s podklady rozhodnutí. Podle § 36 odst. 3 správního řádu *musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí*. Z rozsudku NSS ze dne 26. 2. 2010, čj. 8 Afs 21/2009-243, č. 2073/2010 Sb. NSS, plyne, že účastník řízení má být o právu vyjádřit se k podkladům rozhodnutí poučen tak, aby věděl, kdy budou všechny podklady shromážděné ve spisu. Podle tohoto rozsudku *„je účelem seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí právě možnost účastníka seznámit se s obsahem správního spisu v době bezprostředně předcházející vydání rozhodnutí, tj. v době, kdy mezi seznámením se s podklady a vydáním rozhodnutí již není správní spis o další důkazní prostředky doplňován“*. Takovým okamžikem je v přestupkovém řízení typicky nařízené ústní jednání. Při něm se provádí dokazování, obviněný z přestupku má právo vyjádřit se k důkazům, ke skutečnostem, jež se mu kladou za vinu, seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí, vyjádřit se k nim a navrhnout jejich doplnění (srov. rozsudek NSS ze dne 6. 6. 2013, čj. 1 As 24/2013-28).

[8] Ze správního spisu vyplynulo, že stěžovatel byl dvakrát předvolán k ústnímu jednání (ve dnech 27. 5. 2016 a 14. 7. 2016). Součástí obou předvolání bylo poučení o tom, že se stěžovatel může při jednání seznámit s podklady pro rozhodnutí. Ve druhém předvolání k ústnímu jednání, které bylo přesunuto na žádost stěžovatele na den 1. 8. 2016, bylo navíc výslovně uvedeno, že se stěžovatel předvolává také k seznámení s podklady pro rozhodnutí (viz opětovné předvolání na č. l. 11 správního spisu). Je tedy patrné, že v této věci stěžovatel byl poučen o svém právu seznámit se s podklady rozhodnutí a vyjádřit se k nim nikoliv pouze neurčitě při zahájení řízení, ale zcela konkrétně v souvislosti s předvoláním k ústnímu jednání. Takové poučení vyhovuje požadavkům, které na správní orgány klade výše uvedená judikatura

pokračování

NSS. Vzhledem k tomu, že již při vydání příkazu považoval magistrát shromážděné důkazy a podklady za dostatečné a stěžovatel žádné další důkazy nepředložil, není pochyb o tom, že k okamžiku nařízeného ústního jednání byly podklady k rozhodnutí kompletní.

[9] Rovněž ze správního spisu plyne, že již žádné další důkazy a podklady rozhodnutí nebyly při ústním jednání (ani po něm) doplňovány. Magistrát navíc stěžovateli umožnil seznámit se s podklady k rozhodnutí dne 9. 8. 2016, tedy před vydáním rozhodnutí. Stěžovatel tak fakticky využil své právo seznámit se s podklady k rozhodnutí. To, že se stěžovatel k ústnímu jednání bez omluvy nedostavil, jde pouze k jeho tíži, protože se tím sám rozhodl nevyužít svá procesní práva. NSS proto souhlasí s krajským soudem, že rozsudky, o které stěžovatel opírá svůj názor, že nebyl řádně poučen, nejsou pro tuto situaci přílehlivé. Není tak důvodná námitka, podle níž stěžovatel nevěděl, kdy se může seznámit s podklady rozhodnutí.

[10] Dále se NSS zabýval námitkou, že dne 9. 8. 2016 nebyl protokol o ústním jednání součástí správního spisu. Jak již konstatoval krajský soud, z originálu soupisu správního spisu nevyplývá, že by protokol nebyl dne 9. 8. 2016 součástí správního spisu. Je však pravda, že z kopie tohoto soupisu, kterou si stěžovatel ten den opatřil (viz přílohu odvolání ve správním spisu nebo č. l. 5 spisu krajského soudu), je zjevné, že soupis jednotlivých částí spisu nebyl úplný, tj. některé kolonky v řádku, na němž byl uveden protokol, zůstaly nevyplněné. Lze tedy souhlasit se stěžovatelem, že správní spis nesplňoval dne 9. 8. 2016 zákonné požadavky. Podle § 17 odst. 1 věty páté správního řádu totiž *musí spis obsahovat soupis všech svých součástí, včetně příloh, s určením data, kdy byly do spisu vloženy.*

[11] NSS je však přesvědčen, že toto pochybení nemělo žádný vliv na zákonnost rozhodnutí o přestupku, a to z několika důvodů. Za prvé z něj nelze vyvozovat to, že protokol nebyl ve správním spisu obsažen. V takovém případě měl pak stěžovatel všechny podklady rozhodnutí při nahlížení do spisu k dispozici a mohl se s nimi seznámit bez ohledu na úplnost soupisu součástí spisu. Avšak ani v případě, že by protokol při stěžovatelově nahlížení ve spisu nebyl, by se nejednalo o pochybení, kterým by byl stěžovatel zkrácen na svých právech. Protokol o ústním jednání totiž neobsahuje žádné nové informace, pouze se v něm konstatuje, že stěžovatel se bez omluvy nedostavil k ústnímu jednání a na základě jakých podkladů bude magistrát rozhodovat. Všechny tyto podklady jsou přitom zahrnuty ve správním spisu a stěžovateli nic nebránilo v tom, aby se s nimi seznámil. Dále ze spisu plyne, že po nařízení ústního jednání již magistrát správní spis nedoplňoval o žádné důkazy. Namítané nedostatky v soupisu součástí správního spisu je tak třeba považovat za toliko formální pochybení, které bylo napraveno, a navíc nijak nepoškodilo stěžovatele na jeho procesních právech. NSS proto shledal také tuto námitku nedůvodnou.

[12] Stěžovatelovy námitky nebyly důvodné, NSS proto zamítl kasační stížnost podle § 110 odst. 1 s. ř. s.

[13] Stěžovatel neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.); žalovanému nevznikly v řízení náklady nad rámec jeho běžné činnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. června 2019

Ondřej Mrákota
předseda senátu